

9. kapitola

ZÁCHRANNÁ AKCE

I když na Martyino gusto bylo pořád příliš horko, počasí se přece jenom trochu proměnilo a bylo o něco snesitelnější. Missie a Marty se držely ve stínu domu, zato Clark vyjížděl s mužskými skoro každý den. Marty to vnímala tak, že rozlehlé kopce a bučící dobytek dělají dobře jeho farmářskému srdci a o lásce k horám ho slyšela mluvit mnohokrát.

Nathan se neustále dožadoval dědečkovy pozornosti. Stál o to ukázat Clarkovi „svou“ část ranče. Zatím neměl dovoleno vyjíždět si sám na toulky po otevřených pastvinách. Ale kolem domu byly vyježděné cestičky, které Nathan považoval za své. Znal je od časů, kdy byl ještě batole a jeho maminka ho s sebou vozila na zádech. Teď ho na Missiinu koni vystřídal Josiah a Nathanovi se dostalo privilegia vlastního poníka.

„Dědo, vyjedeš si se mnou dnes?“ loudil Nathan zase, když seděli kolem stolu u snídani.

„No, nevím, proč bych nemohl,“ odpověděl Clark. „Doufám, že tvůj tatínek se jeden den beze mě dokáže obejít.“

Nathan vzal dědečkova slova vážně. „Zítřka mu zase můžeš pomáhat,“ ujistil Clarka, čímž vyvolal vlnu smíchu kolem stolu.

„A kam že to dnes pojedeme?“

„Ukážu ti západní hřbet.“

„A je toho na západním hřbetu hodně k vidění?“

Nathan energicky několikrát kývl hlavou, protože měl ústa plná míchaných vajíček a nemohl mluvit.

„Tak dobrá,“ řekl Clark, „co kdybychom šli ven hned a obhlédli si to?“

Nathanovi zajiskřilo v očích nadšením. Rychle do sebe naházel jídlo a vyskočil od stolu.

„Kterého koně ti má Scottie osedlat, dědo?“ zeptal se s patrnou nedočkavostí. „Jdu mu to říct.“

„Nathane,“ pronesl Willie klidně a ukázal na Nathanovu prázdnou židli.

Nathan se neochotně vydrápal zpátky na židli a podíval se na matku a potom zpátky na otce. „Tati, můžu už jít?“ zeptal se pokorně.

Willie přikývl a Nathan se svezl z židle.

„Kterého koně...“ začal, ale Clark ho se smíchem zarazil.

„Myslím, že Scottie má dost co dělat, aby se ještě musel starat o mě. Dojdu tam sám a osedlám si starýho Turka.“

Nathan se otočil a byl tentam. „Já si vezmu Spidera,“ zavolal přes rameno, když vybíhal ze dveří, a pak ještě: „Smůla, že Joey je tak malej.“

„Joey?“ otázala se Marty.

Missie se zasmála. „Přemýšlela jsem a lámala jsem si hlavu, jaké jméno bychom měli dát našemu druhému synovi, aby se nedalo zkomolit do nějaké přezdívky. A taky jsem si myslela, že jedno takové mám. Josiah. To určitě nikdo nedokáže zkrátit. Jenže jsem nepočítala s Nathanem. Od toho dne, kdy přišel na svět, mu říká Joey.“

„Mně to připadá docela hezké,“ zasnila se Marty.

„No, myslím, že je to v pořádku – víš, na co jsem přišla? Že skoro každé jméno je v pořádku, pokud ho člověk vyslovuje s láskou.“

Marty se souhlasně usmála.

Clark dopil kávu a otočil se k Williemu. „Jak to tak vypadá, kovboji, dnes budeš muset krotit krávy beze mě. Já budu mít jinýho partáka.“

Willie se zašklebil. „Moc rád bych jel s vámi, ale Hugh Caly přihnal nějaký nový dobytek a já jsem mu slíbil, že se na něj zajedu podívat. Máš štěstí, že o tuhle vyjížďku přijdeš. Je to daleko, bude horko, a abychom si to o několik mil zkrátili, pojedeme přímo skrz jednu hnusnou oblast, kde jsou samý kaktusy. Stačí málo a strhají ti šaty z těla.“

„Tak to mi ten západní hřbet zní čím dál lépe,“ usmál se Clark.

„Západní hřbet je v pohodě. Proto tam dovolujeme Nathanovi jezdit. Je to naprostá pustina. Žádný nebezpečí tam nehrozí. Jestli budete mít štěstí, natrefíte nanejvýš na nějakýho chřestýše.“

„No, jestli tam bude nějaký chřestýš, doufám, že se bude plazit pěkně od nás pryč,“ řekl Clark. „V tom případě to bude v pořádku. Že bych měl chřestýše zrovna v lásce, to se tedy říct nedá.“

„Hlavně ho nesmíš překvapit,“ řekl Willie, „a bude to v pohodě.“

Když Clark došel ke stodole, pomáhal Scottie Nathanovi osedlat Spidera. Clark si šel do ohrady vyvést Turka. Stále ještě nebyl moc obratný s lasem, ale podařilo se mu chytit koně na druhý pokus.

Nasedli a vyjeli ze dvora a Missie na ně ještě volala, aby se ujistila, že oba mají plné čutory.

„Maminka se vždycky strachuje,“ svěřil se Nathan hlasitým šepem dědečkovi a Clark na to: „Od toho tu maminky jsou.“

Zamířili k západu, potom se otočili k jihu a jeli několik mil podél hřbetu. Opravdu tam nebylo nic zajímavého k vidění, ale sem tam se přece jenom nad některým z blízkých kopců objevil vzdálený horský hřeben. Často se jim naskytl daleký výhled na východ a viděli krávy, protože Willieho stádo si tam propásalo svou cestu přes prérii. Jednou nebo dvakrát zahlédli kovboje, jak nahání dobytek. Slunce bylo vysoko na obloze, když Clark navrhl, aby zajeli do stínu nějakých velkých kamenů a snědli si oběd, který jim Missie zabalila na cestu. Nathanovi se podle všeho ten nápad zamlouval. Pauza na jídlo byla důležitou částí každé vyjížďky do volné přírody. Nathan se svezl z hřbetu Spidera a uvázal ho. Clark udělal totéž s Turkem, přičemž se pozorně rozhlédl kolem, aby se přesvědčil, že se s nimi o kameny nedělí žádní chřestýši. Všiml si, že totéž dělá i Nathan.

„Kdyby tu byl nějaký chřestýš, dědečku, byl by spíš na slunci než na téhle straně, kde je stín,“ řekl. „Ale tatínek stejně říká, že pro jistotu je dobré vždycky se přesvědčit.“

Clarka potěšilo, že chlapec zná své prostředí a je opatrný.

„Jak daleko ještě pojedeme?“ zeptal se Clark, když se zakousli do sendvičů.

„Už moc ne, myslím. Tam dole už není nic k vidění, jen svahy s nějakými starými dírami.“

„Svahy s dírami?“

Nathan přikývl.

„Co je to za díry?“

„Tatínek říká, že to jsou bývalé doly.“

„Doly?“

„Ano.“

„Co se tam těžilo?“

„Nevím. Tatínek říká, abych k těm dírám nechodil. Říká, že jsou nebezpečné. Že se to tam může propadnout nebo něco takového.“

„No, tak se raději budeme od nich držet dál,“ přitakal Clark, ale v duchu si předsevzal, že až se vrátí k Williemu domů, tak se zetě na ty staré doly zeptá.

Sotva snědli, co měli k obědu, a začali sbírat věci, že pojedou dál, zaslechli klapot kopyt. Blížil se k nim kdosi na koni. Jezdec pobízel zvíře do cvalu a Clark se postavil, aby zjistil, proč má neznámý tak naspěch. Člověk většinou nejezdí takovou rychlostí v horku poledního slunce.

Byl to mladík, vlastně ještě chlapec, mířil k nim, nohama kopal zvíře do boků a nepoddajné vlasy mu vlály ve větru. Clark sem tam slyšel, jak hoch něco křičí, ale nerozuměl z toho ani slovu.

„Kdo to je?“ zeptal se Clark malého Nathana.

Nathan chvíli jen stál a díval se před sebe. Neodpověděl.

„Kdo je to? Znáš ho?“ zeptal se Clark znovu.

Potom se Nathan probral a zavrtěl hlavou.

Jezdec přidusal blíž a Clark teď zřetelně slyšel, že pláče. Že vzlyká. Clark mu vykročil vstříc, aby mohl, až chlapec přijede blíž, chytit jeho koně a zastavit ho.

„Jeďte tam!“ volal na ně hoch jako smyslů zbavený ještě dřív, než dojel až k nim. „Jeďte tam honem! Andy a Abe, jsou...“

Dojel k nim a Clark zpěněného koně zadržel.

„Prrr, stůj,“ řekl a jediným plynulým pohybem ruky přitáhl koně, aby se zastavil, a rovnou ho i konejšivě poplácal na krku.

„Jeďte tam...“ Chlapec sotva sípal. Hlas měl sevřený strachy.

Clark zvedl k mladíkovi ruku. „Hlavně klid. Uklidni se. Hned pojedeme. Ty se ale uklidni a pověz...“

„Abe a Andy!“ křičel chlapec a po jeho tvářích pokrytých prachem si razily cestu slzy.

„Uklidni se,“ řekl Clark znovu. „Pověz nám, co se děje. Pomalu.“

„Musíme tam, rychle!“ vyhrkl chlapec na pokraji hysterie.

„Pojedeme rychle,“ řekl Clark. „Ale nejdřív musíme vědět, kam máme rychle jet.“ Clark si úmyslně počínal s naprostým klidem a vypadalo to, že to zabírá. Chlapec se zhluboka nadechl a pokračoval o něco souvisleji:

„Do dolu. V šachtě toho starýho dolu – jsou v ní. Zасыpalo je to. Nemůžou se dostat ven.“

„Kde?“

„Tamhle. Byli jsme se tam podívat a lešení se propadlo a důl to...“

Ale Clark už popadal otěže svého koně. „Nathane,“ řekl, „dokážeš dojet domů sám? Už ti to tatínek někdy dovolil?“

„Ano,“ řekl Nathan s očima vykulenýma.

„Tak hele, synku,“ řekl Clark a přitáhl si chlapce k sobě blíž. „Potřebuju, abys dojel zpátky na ranč. Řekni Scottiemu nebo komukoli, kdo tam bude, že nějakí kluci uvízli v dole. Řekni jim, ať vezmou lopaty a vůz a ať tam rychle jedou. Zvládneš to?“

Nathan kývl na souhlas, ve vykulených očích výraz důležitosti takového posláni.

„Takže teď jeď domů. A nechvátej – slyšíš? Nesnaž se jet rychle. Jeď klidně a buď opatrný. Já pojedu tady s tím chlapcem pomoci těm dětem. Je ti to jasné? Ano?“

Clark vysadil Nathana na poníka a díval se, jak klučina míří zpátky k ranči. Nathan cestu znal a Clark se nebál, že se ztratí. Obával se nicméně, že by mohl zpanikařit a jet moc rychle a třeba i spadnout. Nathan se ještě jednou na dědečka ohlédl. „Nezapomeň. Jeď pomalu,“ zavolał na něho Clark a chlapec mu zamával.

Hoch vedle Clarka pořád vzlykal a Clark k němu otočil hlavu.

„Tak dobrá, synku. Teď mě veď. Uklidni se. Kdybys měl spadnout z koně, tvým kamarádům by to nepomohlo.“

Vyrazili směrem k dolu, chlapcův vyčerpaný kůň dusivě lapal po dechu. Clark brzy zjistil, že důl je mnohem dál, než si zpočátku myslel.

Chlapec pořád tu a tam vzlykal. Pobízelo koně a ubohé zvíře dělalo, co mohlo. Když konečně dojeli k zejícímu otvoru ve svahu kopce, hodil sebou mládenec v zoufalství na zem.

„Jsou tam dole!“ křičel. „Musíme je dostat ven.“

Ve vzduchu se stále vznášel prach v barvě kouře, svědectví nedávného závalu.

„Znáš ten důl?“ zeptal se Clark chlapce.

„Trochu,“ přiznal hoch se sklopenýma očima a Clarkovi bylo jasné, že si je vědom, že je to zakázané území.

Na jedné straně zející tlamy bylo několik vypáčených a rozházených prken, která zjevně měla vstupu do štoly bránit.

„Tak mi o něm něco řekni,“ vyzval ho Clark, a když chlapec váhal, vzal ho Clark za paži. „Tví kamarádi jsou tam dole. Je to tak? A já, já o té štolě vůbec nic nevím. Pověz mi, jak vypadá. Je tam víc než jedna chodba? Jak daleko jste se dostali? Zřítily se ty trámy už někdy?“

Chlapec se vzchopil. „Jsou tam tři hlavní chodby,“ popisoval. „První se zatáčí hned ostře doprava. Je krátká. Horníci tam asi nic nenašli, tak ji prostě opustili. Druhá vede taky doprava. Ale kluci jsou v té nalevo. Je největší a byla nejvíc využívána. Dřevěná výztuž je tam v hodně špatném stavu. Štola vede víc do hloubky. Jsou tam stupně a někdy jsou hodně strmý a kluzký. Lezli jsme už nahoru a klouzalo nám to, tak jsme se chytali výztuže po stranách, abychom se za prkna vytáhli, a právě to...“ Nedokázal pokračovat. Schoval si obličej do dlaní a znovu se rozplakal.

Clark ho objal a chvíli tak zůstal stát a čekal, až se chlapec trochu upokojí. „To bude v pořádku. Dostaneme je ven. Je tam nějaké nářadí? Lopaty?“

Chlapec zavrtěl hlavou. „Můžeme je vyhrabat rukama,“ popotáhl.

„Ty už tam nepůjdeš,“ řekl Clark při pohledu na hrůzu, která se chlapci zračila v obličejí.

„Ale já musím,“ vypravil ze sebe hoch skrze vzlyky. „Já musím.“

„Ne, budeme tě potřebovat tady. Přijedou sem lidi z ranče. Musíš jim říct, kam mají jít. Budou s sebou mít lopaty. A řekneš jim i o té ztrouchnivělé výztuži. Rozumíš?“

Chlapec přikývl. Clark doufal, že mladík bude schopen zachovat klid a čekat a nepropadne ještě větší panice.

Jemně ho dostrkal k nejbližšímu kameni, ať se posadí. „Zůstaň tu sedět a počkej na lidi z ranče. Dobře mě poslouchej: možná ti bude připadat, že jim to trvá dlouho, než přijedou, ale oni přijedou. Buď tady a vyhlížej je, a až je uvidíš, zamávej na ně, aby věděli, kam mají jet. Jak ti teď je? Jsi v pořádku?“

Chlapec znovu přikývl, aby Clarka ujistil, že ano, je. V obličejí byl pod šmouhami od prachu a slz pořád bledý.

Clark se otočil a zamířil k dolu. Vstup do něho byl nízký a on se musel skrčit, aby mohl vlézt dovnitř. Když jeho oči přivykly přítmi, rozpoznal nad hlavou staré trámův. Některé dveřeje vypadaly na pohled pevné a stabilní, ale byla tam i místa, kde se stropnice zdály být prověšené a zlámané. Clark

šel ještě kousek v chabém světle, které sem pronikalo ze vstupního otvoru, a pak pokračoval stejným směrem ztemnělou chodbou. Nemusel jít moc daleko a našel první chodbu vedoucí vpravo přesně tak, jak mu to popsal chlapec. Postupoval dál, hledal si cestu rukama i nohama. Že od stropu visí břevno, neviděl, překvapilo ho to a bouchl se do hlavy o suk ve dřevě. Na minutu se mu hlava zatočila bolestí, ale zůstal klidně stát a počkal, až se zase vzpamatuje. Od té chvíle šel tmou s jednou rukou zvednutou před sebou nad hlavou.

Cestou Clark narážel na další překážky. Kéž bych tu měl nějakou svítilnu! Usoudil, že chlapci sem museli chodit s nějakými loučemi nebo lucernami, jinak by si to tu nemohli pořádně prochodit. Clark objevil druhou chodbu vedoucí vpravo. *Zbývá už jen jedna*, řekl si v duchu. Štola by se měla brzy stočit doleva. Několik metrů Clark ještě postupoval v naprosté tmě a chodba se opravdu začala ostře stáčet. Vzduch teď těžkl prachem, muselo ho tu být spousta, pronikal Clarkovi do nosu. Clark se musel zastavit a uvázat si přes nos kapesník. Vydal se odbočkou vlevo a zanedlouho přišel k jednomu z těch strmých míst, o kterých mluvil chlapec. Dříve než si stačil uvědomit, co se děje, podklouzla mu noha, Clark upadl na záda a chvíli se řítit dolů po ostrých kamenech, které mu trhaly košili a odíraly kůži. Když se konečně zastavil, vydrápal se na nohy, osahal si opatrně terén kolem sebe a pomalu postupoval dál, přičemž si vždycky pečlivě nohou otestoval místo, kam udělá další krok, než na ni přenesl váhu celého těla. V chodbě byla další a další taková strmá místa, ale Clark už na ně byl připravený, většinou to byl jeden nebo nanejvýš dva stupně směrem dolů. A potom, přímo před sebou, měl Clark najednou dojem, že zaslechl nějaké zasténání. Klekl si na všechny čtyři a opatrně lezl dál.

„Haló,“ zvolal. „Haló? Slyšíte mě? Haló, je tu někdo?“

V odpověď se mu doneslo další zasténání a Clark lezl po čtyřech dál.

Zakrátko ucítil pod rukama čísi útlé tělo. „Slyšíš mě?“ zeptal se a po hmatu našel chlapcovo zápěstí a snažil se zachytit pulz. Hoch se trochu zavrtěl. Clark mu nahmatal slabý tep a pronesl tichou děkovnou modlitbu.

„Synku,“ oslovil ho ustaraně, „synku. Slyšíš mě? Jsi při vědomí?“

Chlapec se místo odpovědi rozplakal. „Spadlo to tu,“ dostal ze sebe nakonec. „Spadlo to na nás.“

„Už je to dobrý,“ snažil se ho Clark upokojit. Shrnul mu vlasy z obličeje a s nimi i prach a suť, jimiž měl hoch zasypanou hlavu. „Už je to dobrý. Jsi někde zraněnej? Můžeš vstát?“

„Můj kotník,“ vzlykal chlapec. „Spadl mi na něj trám.“

„Vyprostíme ho. Za chvíli ti ho vyprostíme. Zatím tady klidně lež.“

„Abe,“ řekl chlapec. „Už máte Abeho?“

„Ještě ne,“ odpověděl Clark.

Clark začal tápat ve tmě kolem sebe. Musím zjistit, pod čím má hoch uvězněnou nohu. Našel trám, byl to velký kus dřeva, ale příliš silný a příliš dlouhý, než aby s ním dokázal sám pohnout bez pomoci nějakého náradí.

Pokračoval tedy v průzkumu, hmatal rukama kolem sebe a snažil se najít druhého chlapce. Byla tam spousta sutí a Clark se přes ni opatrně plazil tam a zase zpátky, ostré kameny se mu při tom zařezávaly do dlaní. Nic. Soukal se dál. Málem to minul, ale ve chvíli, kdy sjel rukou přes nějakou kamenitou suť, nahmatal něco hladkého na dotek. Byla to bota. Clark si to místo rukou osahal. Chlapec byl skoro úplně zasypaný, nejspíš právě tam došlo k závalu. Clark začal odhrabávat kameny a hlínu a snažil se dávat pozor, aby ve spěchu ještě víc nenarušil stěnu chodby.

Trvalo docela dlouho, než se mu podařilo prohrabat se k paži. Hrabal dál, zoufale se snažil najít místo, kde by mohl mít chlapec hlavu, a nakonec mu ji odkryl. Kéž bych tu měl světlo! Potřeboval bych vidět, v jakém stavu chlapec je. Oběma rukama nahmatal hochův spánek, obličej, týl hlavy. Dozvěděl se všechno, co potřeboval vědět. Odplazil se zpátky k Andyemu.

„Andy,“ oslovil ho. „Andy. Vnímáš mě pořád?“

Chlapec místo odpovědi zasténal.

„Andy, pokusím se ti tu nohu vyprostit. Ale nemůžu hnout s tím trámem. Je moc velkej a těžkej a já tu nemám nic, čím bych ho mohl rozřezat. Zkusím se podhrabat pod tvou nohu a dostat ji ven takhle. Bude to bolet, Andy. Vydržíš to?“

Andy se zase rozplakal. „Jo,“ řekl. „Dostaneme ji ven. Ty dřeva praskají, jako kdyby se měly znovu zřítit.“

Clark zašátral kolem sebe po nějakém ostrém kameni. Našel si jeden, o němž si myslel, že by mohl posloužit jako jakýs takýs nástroj, a začal s ním kopat a rýt kolem chlapcovy nohy. Nejdřív ryl dost daleko od chlapce, takže hochovi hloubení nevadilo, ale když sutinu postupně odhrabával stranou, musel se dotýkat i nohy a chlapec naříkal bolestí. Nakonec ječel, jako by ho na nože brali, ale Clark ryl dál a snažil se počínat si při tom co nejšetrněji.

Musím ho odtud dostat, a rychle, protože chlapec měl pravdu. I Clark slyšel, jak to v trámeh praští a jak se bortí, a bál se, že kdykoli mohou povolit a uvolnit další kameny a hlínu – pak by je to zasypalo oba.

Clarkovi se zdálo jako věčnost, než se mu podařilo vydlabat dostatečně hlubokou díru pod Andyho nohou, aby se mohl pokusit chlapci kotník uvolnit. Nedalo se to udělat jinak, než vyzout nohu z boty a vyprostit ji zpod trámu silou. Stahování boty způsobilo Andymu takovou bolest, že se znovu rozječel. Clark měl co dělat, aby nepřestal chlapci kroutit nohou, ale věděl, že kdyby přestal, odsoudil by ho k smrti. Odhrabal hlínu až na holou skálu. Otvor, jímž musel protáhnout chlapcův kotník, víc zvětšit nemohl. Pokud odtud chtěl Andyho dostat, musel ho teď vytáhnout násilím. Clark zařal zuby, uchopil chlapcovu zraněnou nohu pod chodidlem, jak nešetrněji dokázal, a vytáhl mu ji zpod trámu. Andy, naštěstí, omdlel. Clark setřel hlínu z chlapcova obličej a uvolnil mu límec. Potom ho opatrně vyzvedl a jal se pomalu vracet zpátky chodbou.

Tápal tmou a cestu si hledal špičkou natažené nohy. Postup mu ztěžovala spousta vystouplých kamenů a trámů, do nichž neustále narážel. Nejhorší byl strmý úsek chodby. V jednu chvíli musel Clark nejdřív vystrkat chlapce před sebou nahoru, potom se sám vydrápat za ním a znovu se i s ním lopotit dál. Co chvíli klopýtł, mnohokrát měl co dělat, aby neupadl, až nakonec chodbu po své pravé straně spíše vytušil, než aby ji viděl. V duchu pronesl děkovnou modlitbu a spěšně se sunul dál. Podlaha chodby teď nebyla tak hrbolatá a šlo se mu snáze. Clark brzy prošel i kolem druhé chodby. Kéž by už dorazili chlapi z ranče se světlem a nějakými lopatami!

A potom Clark, přímo před sebou, spatřil vstupní otvor do dolu. Zrychlil a z posledních sil vyrazil ven za svitem slunce a na čerstvý vzduch. Chlapec seděl ve stínu na tom stejném kameni, na němž ho Clark zanechal. Jakmile se Clark vynořil ze štoly, vymrštil se na nohy.

„To je Andy!“ vykřikl. „Máte Andyho. Andy, jsi v pořádku?“ Znovu se rozplákal. „On je mrtvý, pane?“

„Ne,“ řekl Clark. „Je v pořádku. Má zhmožděný kotník, ale bude v pořádku. Běž tamhle k mýmu sedlu a dones sem tu čturu. Potřebuje se napít.“ Chlapec vypálil jako blesk.

Clark položil hochu opatrně na zem do stínu. Potom se postavil, trochu se vypjal a zahleděl se směrem k ranči. V dálce spatřil obláčky prachu. Už

jedou. Ale já na ně nemůžu čekat. Výztuž se může každou chvíli zřítit a druhý chlapec, Abe, by pak zůstal pohřbený hluboko ve štole dolu.

Otočil se k chlapci, který teď klečel vedle svého kamaráda Andyho a pokoušel se mu vpravit do úst několik doušek vody.

„Poslouchej mě,“ řekl mu. „Už sem jedou. Vidiš ten zviřený prach? Bude jim ještě chvíli trvat, než přijedou. Já teď po tobě chci, aby ses o Andyho pěkně staral, než přijedou, a až sem přijedou, jenom jim řekni, ať na mě počkají tady venku. Rozumíš? Víím, kde Abe je, a jdu se teď pro něho vrátit.“

Chlapec kývl hlavou a Clark se otočil a rychle vyrazil zpátky do dolu. Tentokrát, když už věděl lépe, co má před sebou, postupoval rychleji, ale pořád se jistil nataženou paží a šmátral nohou před sebou. Ale nedával si tak velký pozor, protože věděl, že jde o čas.

Když nahmatal levou chodbu a zamířil do ní hlouběji, modlil se, kéž se k Abemu dostane dřív, než se celý důl propadne. Vzduch byl stále plný prachu, ale Clarkovi nepřipadalo, že je to horší než předtím. Zdálo se, že nic dalšího se mezitím nikde nezřítilo.

Dostal se k poslednímu strmému, kluzkému úseku a opatrně sestupoval dolů, přičemž se snažil neuvolnit při sestupu žádné další kameny kolem sebe. Dole se spustil na všechny čtyři a lezl tam, kde zanechal Abeho. Ve tmě po hmatu našel chlapcovu nataženou ruku a jeho zpola zasypaný obličej a začal systematicky, pečlivě odhrabávat a odstraňovat suť kolem ležícího těla.

Šlo to pomalu. Některé kameny, které na chlapce napadaly, byly velké balvany a Clark se musel snažit ze všech sil, aby se mu je podařilo odvalit stranou. Hloubil a odhrnoval, tahal a hrabal, drásal a páčil, až nakonec chlapce z jeho vězení osvobodil.

Ustal jen na minutu, aby popadl dech, a potom chlapce opatrně vyzvedl a znovu se začal drápat k povrchu. Ve chvíli, kdy dorazil k strmému úseku chodby a vystrkoval Abeho před sebou nahoru, se ozval hrůzostrašný třesk a strašlivý lomoz, strop jeskyně se zřítil a zavalil všechno kolem něho. Clarkovi dopadl na nohu těžký trám, tělem mu projela spalující bolest a pak následovala milosrdná tma.